

Take a look at my life *week 25*

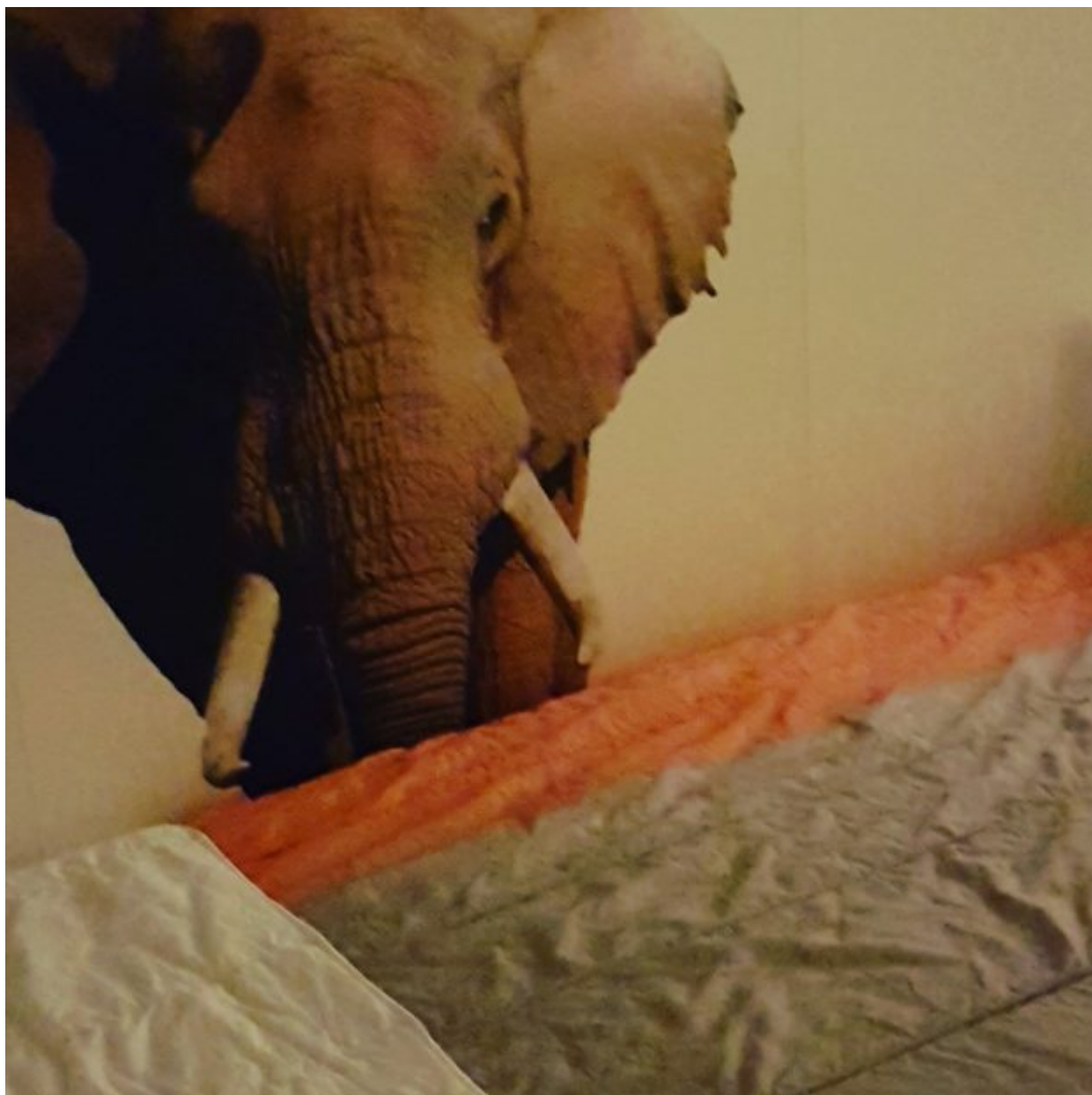
Een week vol ziekenhuis bezoek voor onze kleine man. Het weekend is hij voor de tweede keer opgenomen omdat ik echt het gevoel had dat hij veel pijn had. In het ziekenhuis de rest van de tijd was hij rustig. dus dan begin je te twijfelen. Maar hij mocht blijven aangezien de operatie ook snel werd ingepland. Dus het was een week van heen en weer van huis naar ziekenhuis en terug. Ik ben 1 keer in het Martiniziekenhuis blijven slapen en na de operatie in het UMCG ben ik ook blijven slapen. De rest thuis wezen slapen, omdat ik toch mijn rust juist nodig heb om er voor Max te zijn. Alleen merk ik dat het reizen en in het ziekenhuis zitten wel heel erg opbreekt

zo.

Net

bij de praktijkondersteuner geweest om te praten en daarna alweer onderweg naar het ziekenhuis toe, naar me kleine mannetje. Vanuit de trein nam ik de foto.

In

het UMCG kreeg ik een kamer voor mijzelf, Max hielden ze de nacht voor mij in de gaten. En ik mocht even een nachtje heerlijk doorslapen. Dit was zeker wel even welkom. Toch voelt dit gek, alsof ik mijn kind tekort doe om hem zo uit handen te geven.

Max

vind het allemaal wel prima, en vermaakt zich wel zo in het stoeltje en de muziekmobiel. Nou die muziekmobiel is wel aan vervanging toe. Draait amper nog vanzelf en het geluid is nogal vals. Maar dat maakt de kleine weinig uit zo te zien.

In de ochtend kreeg ik ontbijt in het ziekenhuis, maar in de middag moest ik zelf even wat regelen. Ik ging daar in het restaurant broodjes eten. Ik dacht dat het daar wel mee viel met de kosten, maar het liep toch aardig op in prijs. Dacht juist daarom naar het andere kant te gaan, want waar we normaal iets gaan halen is helemaal duur. Hier kan je zelf alles samenstellen als je wilt. Ik kocht twee broodjes met wat beleg.

Mijn kleine man even gek doen, ja dit was een lucky shot. Kleine gekke man van mij. Wat ben ik dol op hem.

Donderdag was een hele drukke dag en heel erg dubbel. Aan de ene kant wil je de hele dag bij je kind zijn, maar er was ook iets anders van belang. Dus in de ochtend zijn we naar het ziekenhuis geweest voor Max. En daarna snel door naar Zoetermeer, waar we een begrafenis hadden van mijn nicht. Ik vond dit heel erg moeilijk, en zal hier nog zeker op terug gaan komen. Hoe dit was. Op de terug weg moesten we natuurlijk ook even eten, want zo'n lange reis heen en terug pfff. Dus ja we gingen naar die grote gele M toe.

Zo

troffen we ons kind aan voordat we naar het UMCG moesten. Gewoon zielig om hem uit bed te rukken om hem te vervoeren. We konden nog even zo van hem genieten voordat we echt weg moesten. Hij moest er echt aan geloven de maxicosi in te gaan en op weg naar het UMCG waar zijn operatie gepland stond.

Na
zijn operatie kreeg hij een prachtig diploma een
dapperheidsdiploma. Zijn eerste diploma op zo'n jonge leeftijd
al. Dat zeehondje kreeg hij ook, we mochten iets voor hem
uitzoeken. Zo lief.

De

nacht bleef ik bij hem slapen in het ziekenhuis bij hem op de kamer. Er lag ook nog wel een ander kindje, maar daar had ik geen last van. Dit was mijn uitzicht. Heb wel slecht geslapen, ben niet meer gewend hem te horen naast mij. Omdat hij gewoon op zijn eigen kamer slaapt. Nu hoorde ik echt alles van hem, elk kreuntje en steuntje. En ja het was warm, het bed was heel smal en ze kwamen zo nu en dan de kamer op van de verpleging. Maar dit had ik wel voor Max over.

Nog even een foto voordat hij van de monitor af mocht. Hij had een infuus voor vocht. Maar we mochten weer terug naar het Martinziekenhuis dus alles kon eraf.

Het was al weer even geleden dat ik een normale maaltijd heb gemaakt en samen hebben gegeten. Dat is een beetje het ziekenhuis leven... Hopelijk komt daar snel verandering in de dagen.